La indiferència és el pes mort de la història

'La indiferència opera potentment en la història. Opera passivament, però opera'. Millor encara: 'La indiferència deixa promulgar les lleis que després només la revolta podrà abrogar, deixa arribar al poder als homes que després només un motí podrà enderrocar'. Són paraules que Gramsci va escriure el febrer de 1917 però que es transformen en llei i norma d'un temps ençà.

Comencem un altre any, el sisè, de catarsi, de regeneració d'un sistema que necessita passar per sobre de llibertats, drets, serveis i benestar per tal de poder-se rearticular i subsistir. Tot sota una inexplicable lògica de extrema necessitat. Com si de lleis naturals inqüestionables es tractés, la capacitat cognitiva de la societat en general es doblega i ho admet. I no només això, si no que interioritza la falsa responsabilitat que suposa el sacrifici d'ajustar-se el cinturó i no queixar-se, entenen que això últim és cosa d'inconscients, d'infantils utòpics, evitant així adquirir un deure com a individu envers la societat, el deure de voler a tothom políticament actiu.

I es que ja és 2013 i sembla que tot seguirà empitjorant amb aquella incertesa que estremeix, aquell no saber quan tocarem fons. Però hem de ser capaços d'entendre que la voluntat està en les nostres mans, tots i cadascú de nosaltres tenim la capacitat per fer tombar l'hegemonia ideològica actual i fer prevaldre les alternatives i l'esperança de transformar aquest sense sentit.

Per què no té sentit respectar i sotmetre's a la llei quan aquesta ja no és socialment legítima. Per què no té sentit admetre una justícia que captura preventivament els individus per ideologia mentre indulta autèntics delinqüents, els financers. Per què no té sentit seguir sent titelles presoneres de discursos manipuladors bombardejats des dels altaveus de la premsa. Per què no pot tenir sentit que l'ésser humà com a ens racional admeti desigualtats flagrants entre la col·lectivitat i el domini d'uns sobre els altres.

Així que, de cara als propòsits pel nou any, torno a Gramsci: 'Instruim-nos, perquè necessitarem tota la intel·ligència; emocionem-nos, perquè necessitarem tot l'entusiasme; organitzem-nos perquè necessitarem tota la força'.

MARCO SIMARRO és estudiant d'arquitectura, membre de la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca i militant d'Arran Sant Cugat.
@MarcoSz4

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/opinio/84565.html

Copyright 2024 Cugat.cat